

Sygn. akt XI W 1095/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2016 roku w W.

sprawy przeciwko **A. B.**

synowi S. i S.

urodzonemu dnia (...) w R.

obwinionemu o to, że:

w dniu 4 stycznia 2016 r. ok. godz. 16:15 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt. 3 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania, wskutek czego uderzył w samochód osobowy marki S. o nr. rej. (...), powodując uszkodzenie obu samochodów,

to jest o wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami),

I. obwinionego A. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw skazuje go, a na podstawie art. 97 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1095/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 stycznia 2016 roku około godziny 16.15 A. B. kierował samochodem osobowym marki T., nr rej. (...). Obwiniony wyszedł ze sklepu i wszedł do swojego samochodu, który wcześniej zaparkował przy ul. (...) w W.. Przed jego pojazdem stał inny pojazd. Za jego pojazdem w międzyczasie zaparkował też w bliskiej odległości samochód marki S., nr rej. (...), którym przyjechała E. G., opuszczając następnie pojazd.

Obwiniony próbował wyjechać swoim samochodem. Nie zachowując ostrożności, cofnął swój pojazd, delikatnie dotykając samochód marki S.. Następnie ruszył trochę do przodu i ponownie wykonał manewr cofania, uderzając samochód S. i powodując uszkodzenie pojazdów.

Powyższe manewry obwinionego obserwował przechodzący w tym miejscu Z. I.. W momencie wyjeżdżania obwinionego z miejsca postojowego na miejscu pojawiła się także E. G..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego A. B. (k. 73, 18);
- zeznania świadków: Z. I. (k. 74-75, 12), E. G. (k. 10);
- notatkę urzędową (k. 1-3);
- protokoły oględzin (k. 4-5).

Obwiniony A. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił w szczególności, że podczas wyjazdu z miejsca parkingowego, stojący za jego pojazdem samochód S., zaczął się przesuwając. Obwiniony był w kropce. Kierowcy zaczęli na niego trąbić. Zaczął cofać i wtedy otarł się o ten samochód.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego A. B. w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługują na uwzględnienie. Stanowią one rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz.89).

Zauważyć należy, że już z wyjaśnień samego obwinionego wynika, że nie zachował się on zgodnie z wymogami przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne w szczególności w zakresie, w jakim potwierdza on zaistnienie przedmiotowego zdarzenia drogowego, którego był uczestnikiem. Obwiniony wyjaśnił, że jak wyszedł ze sklepu, to nie spoglądał jak daleko za nim stoi S., ale czujnik parkowania wykazywał, że jest zagrożenie. Wskazał też w szczególności, że ma kłopoty z poruszaniem i nie chciał mu się wysiadać ze swojego samochodu. Wbrew ocenie sytuacji faktycznej prezentowanej przez obwinionego – w istocie potwierdził on w swoich wyjaśnieniach fakt, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i nie zachował się zgodnie z wymogami wzmiankowanego wyżej przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przebieg zdarzenia obserwował świadek Z. I.. Opisał on manewry podejmowane przez obwinionego. Z jego zeznań bez żadnych wątpliwości wynika sprawstwo obwinionego przypisanego mu czynu. Zeznania tego świadka Sąd uznał za wiarygodne - jako logiczne, jasne, pełne. Wyłaniający się z nich obraz zdarzenia jest zgodny z doświadczeniem życiowym. Świadek jest osobą obcą, nie ma żadnego interesu, aby składać takiej, a nie innej treści zeznania - jego zeznania są obiektywne i zdaniem Sądu odpowiadają rzeczywistości. Świadek ten zarówno w toku czynności wyjaśniających, jak i w toku rozprawy głównej opisał przebieg zdarzenia. Drobne różnice w zeznaniach co do przebiegu manewru wynikają z upływu czasu od zdarzenia. Po odczytaniu zeznań składanych – jak świadek sam się wyraził – „na świeżo”, Z. I. potwierdził ich treść.

Wiarygodne są także zeznania świadka E. G., która przebieg zdarzenia obserwowała dopiero od pewnego momentu. Świadek zaobserwowała jak obwiniony swoim pojazdem pcha jej samochód do tyłu. Zeznania E. G. w tym zakresie zgodne są z zeznaniami Z. I.. Są jasne, pełne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Sąd uznał nadto za wiarygodne protokoły i dokumenty ujawnione w toku rozprawy. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i strony dokumentów tych nie kwestionowały. W szczególności z protokołów oględzin wynika zakres uszkodzeń pojazdów.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 97 kw (wykroczenie przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym).

Obwiniony nie zastosował się do art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności:

- a) sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia,
- b) upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda; w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Niezastosowanie się do wyżej powołanego przepisu wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności. Z jego wyjaśnień wynika, że zdawał sobie sprawę z ryzykowności podejmowanego manewru, jednakże nie sprawdził, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu i mając świadomość, że za jego pojazdem znajduje się przeszkoda, podjął manewr cofania, w szczególności nie zapewniając sobie pomocy innej osoby.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia z art. 97 kw. Jego czyn jest bowiem bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to także czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie popełnienia czynu nie dał posłuchu normom prawnym.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu A. B. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu nie był w tym aspekcie znaczny. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 150 złotych jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał w szczególności na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. Obwiniony nie był karany za przestępstwa (k. 45), karany był za wykroczenie drogowe (k. 46). Jego sytuacja majątkowa jest dobra (k. 72), pozwala na uiszczenie kary grzywny.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Ponadto obciążył obwinionego wydatkami postępowania, na które składają się: zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, ryczałt za badanie zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym (20 złotych) – na podstawie odpowiednio § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.